

NƠI NƯỞNG NẤU CHO KẺ KHỐN CÙNG

Kinh Thánh: Thi thiên 9:1-20

“1 Tôi sẽ hết lòng cảm tạ Đức Giê-hô-va, Tỏ ra các công việc lạ lùng của Ngài. 2 Hỡi Đấng chí cao, tôi sẽ vui vẻ, hớn hở nơi Ngài, Và ca tụng danh của Ngài. 3 Khi kẻ thù nghịch tôi lui bước, Chúng nó vấp ngã, và hư mất trước mặt Chúa. 4 Vì Chúa bình vực quyền lợi và duyên cớ tôi; Chúa ngồi tòa mà đoán xét công bình. 5 Chúa đã quở trách các nước, hủy diệt kẻ ác, Xóa sạch danh chúng nó đời đời. 6 Kẻ thù nghịch đã đến cùng, bị hủy diệt đời đời; Còn các thành Chúa đã phá đổ, Dầu kỷ niệm nó cũng đã bị hư mất rồi. 7 Nhưng Đức Giê-hô-va ngồi cai trị đời đời; Ngài đã dự bị ngôi mình để đoán xét. 8 Ngài sẽ lấy công bình đoán xét thế gian, Dùng sự ngay thẳng mà xử các dân tộc. 9 Đức Giê-hô-va sẽ làm nơi nấu ần cao cho kẻ bị hà hiếp, Một nơi nấu ần cao trong thì gian truân. 10 Hỡi Đức Giê-hô-va, phạm ai biết danh Ngài sẽ để lòng tin cậy nơi Ngài; Vì Ngài chẳng từ bỏ kẻ nào tìm kiếm Ngài. 11 Khá hát ngợi khen Đức Giê-hô-va, là Đấng ngự tại Si-ôn; Hãy báo cáo giữa các dân công việc tối cao của Ngài. 12 Vì Đấng báo thù huyết nhớ lại kẻ khốn cùng, Chẳng hề quên tiếng kêu của họ. 13 Đức Giê-hô-va ôi! xin thương xót tôi; Hỡi Đấng đem tôi lên khỏi cửa sự chết, Hãy xem sự gian nan tôi mắc phải tại vì kẻ ghét tôi; 14 Hài cho tại cửa con gái Si-ôn, Tôi tỏ ra mọi sự ngợi khen Chúa, Và mừng rỡ về sự cứu rỗi của Ngài. 15 Các dân đã lún xuống trong hố chúng nó đã đào; Chân của chúng nó mắc vào lưới chúng nó đã gài kín. 16 Đức Giê-hô-va thi hành sự đoán xét mà tỏ mình Ngài ra; Kẻ ác bị công việc tay mình làm trở vẩn lầy. 17 Kẻ ác sẽ bị xô xuống âm phủ, Và các dân quên Đức Chúa Trời cũng vậy. 18 Người thiếu thốn sẽ không bị bỏ quên luôn luôn, Và kẻ khốn cùng chẳng thất vọng mãi mãi. 19 Hỡi Đức Giê-hô-va, xin hãy chỗi dậy, chớ cho người đời được thắng; Nguyên các dân bị đoán xét trước mặt Ngài. 20 Hỡi Đức Giê-hô-va, xin hãy làm cho chúng nó sợ hãi. Nguyên các dân biết mình chẳng qua là người phạm.”

Gợi ý bài học Hôm nay chúng ta cùng suy ngẫm Thi Thiên 9. Thi Thiên 9 và Thi Thiên 10 vốn được xem là một bài thơ thống nhất. Cả hai đều được viết theo hình thức thơ chữ cái (acrostic) của tiếng Hê-bơ-rơ và cùng xoay quanh một chủ đề: **sự đối lập giữa kẻ ác và sự công chính của Đức Chúa Trời**. Thông thường, thể thơ chữ cái tượng trưng cho **sự trọn vẹn và trật tự**. Mặc dù cấu trúc của Thi Thiên 9 không còn hoàn toàn đều đặn, nhưng dường như chính điều đó lại phản ánh một thực tế rằng **giữa một thế giới đầy hỗn loạn vì tội lỗi, Đức Chúa Trời vẫn đang từng bước thiết lập lại trật tự bằng sự phán xét công bình của Ngài**. Trong bài Thi Thiên này, cứ mỗi câu thơ lại mở đầu bằng cùng một chữ cái, vì vậy chúng ta cũng sẽ suy ngẫm theo từng phân đoạn.

Mở đầu Thi Thiên, Đa-vít tuyên bố: "Tôi sẽ hết lòng cảm tạ Đức Giê-hô-va, Tỏ ra các công việc lạ lùng của Ngài " Điều đáng chú ý là ở câu 13, Đa-vít cho biết ông đang ở trong hoàn cảnh vô cùng đau đớn, như thể đang đứng trước "cửa sự chết". Nghĩa là hoàn cảnh của ông chưa hề được giải quyết, nhưng ông vẫn quyết định cảm

tạ và ngợi khen Đức Chúa Trời. Đây không phải là sự lạc quan mù quáng hay tự trấn an bản thân. Lý do được giải thích ở các câu tiếp theo.

Từ câu 3 đến câu 4, Đa-vít nhớ lại rằng trong quá khứ, Đức Chúa Trời đã khiến kẻ thù thất bại, đã đứng ra biện hộ cho ông và xét xử công bình cho ông. Tất cả đều được nói ở thì quá khứ. Chính vì **nhớ lại những việc Đức Chúa Trời đã làm**, Đa-vít có thể bước vào hiện tại với lòng biết ơn và niềm tin. Điều này cũng là bài học cho chúng ta. Đức tin được nuôi dưỡng bằng sự ghi nhớ. Chúng ta cần thường xuyên nhớ đến: sự cứu chuộc qua thập tự giá của Chúa Giê-xu; những lần Đức Chúa Trời đã giải cứu và dẫn dắt mình; những việc lớn lao Ngài đã làm trong lịch sử cứu chuộc được ghi lại trong Kinh Thánh. Đó chính là thói quen tốt của đời sống tinh nguyện: **sống bằng cách ghi nhớ những việc Đức Chúa Trời đã làm**.

Từ câu 5 đến câu 6, phạm vi được mở rộng từ cá nhân sang toàn thể giới. Đức Chúa Trời không chỉ xét xử từng cá nhân, nhưng còn xét xử **các dân tộc và các nước**. Ngài không phải chỉ là Đức Chúa Trời của riêng dân Y-sơ-ra-ên hay của Hội Thánh. Ngài là **Vua của cả vũ trụ**. Kẻ ác luôn muốn lưu danh mình. Họ xây dựng quyền lực, thành phố và danh tiếng để tên tuổi mình còn mãi. Nhưng Đa-vít khẳng định rằng Đức Chúa Trời sẽ xóa sạch tên của họ. Không chỉ sự tồn tại của họ bị quên lãng, mà cả những thành trì họ dựng lên cũng sẽ bị nhổ tận gốc. Ngược lại, chỉ có Đức Giê-hô-va là Đấng ngự trên ngai đời đời. Điều này nhắc chúng ta rằng: mọi quyền lực của con người rồi sẽ qua đi; mọi danh vọng rồi sẽ biến mất; chỉ có Vương quốc của Đức Chúa Trời là tồn tại mãi mãi. Trong Vương quốc ấy, **kẻ ác sẽ bị xóa bỏ, còn người đau khổ sẽ Đức Chúa Trời đoái xem và nhớ đến**.

Từ đây, Đa-vít không còn nhìn vào kẻ ác nữa. Ông hướng mắt về những người đang chịu áp bức và ca ngợi Đức Chúa Trời. Đối với kẻ ác, Ngài là Đấng phán xét.

Nhưng đối với người bị áp bức, Ngài là **thành trì và nơi nương náu vững chắc**.

Đa-vít nói: "Hỡi Đức Giê-hô-va, phạm ai biết danh Ngài sẽ để lòng tin cậy nơi Ngài; Vì Ngài chẳng từ bỏ kẻ nào tìm kiếm Ngài. " "Biết danh Chúa" không chỉ là biết kiến thức về Đức Chúa Trời. Đó là người đã nhiều lần kinh nghiệm sự thành tín của Ngài trong đời sống. Giống như một vận động viên phải luyện tập mỗi ngày để cơ thể phản ứng đúng trong lúc thi đấu, thì người thường xuyên tìm kiếm Đức Chúa Trời trong cuộc sống hằng ngày cũng sẽ tự nhiên chạy đến với Ngài khi gặp hoạn nạn. Nếu chỉ đến với Chúa khi khủng hoảng xảy ra, chúng ta sẽ rất dễ bối rối. Nhưng người đã quen nương náu nơi Chúa mỗi ngày sẽ biết ngay phải chạy đến đâu trong lúc nguy nan.

Đa-vít không giữ lòng biết ơn cho riêng mình. Ông kêu gọi cả cộng đồng: " Khá hát ngợi khen Đức Giê-hô-va... Hãy báo cáo giữa các dân công việc tối cao của Ngài. " Đức Chúa Trời không chỉ là Chúa của từng cá nhân. Ngài là Đức Chúa Trời của cả cộng đồng dân sự Ngài. Vì vậy, việc chia sẻ những điều Chúa đã làm không phải để khoe khoang hay kể thành tích thuộc linh. Nhưng đó là cách: tôn vinh Đức Chúa Trời; gây dựng đức tin cho Hội Thánh; an ủi những người đang yếu đuối. Một lời chứng

chân thành về việc Chúa đã gìn giữ hay nâng đỡ chúng ta có thể trở thành nguồn khích lệ lớn lao cho người khác.

Đến câu 13, Đa-vít quay trở lại với thực tế. “Đức Giê-hô-va ôi! xin thương xót tôi; Hỡi Đấng đem tôi lên khỏi cửa sự chết, Hãy xem sự gian nan tôi mắc phải tại vì kẻ ghét tôi” Ông vẫn đang ở trong đau khổ. Ông vẫn cầu xin Đức Chúa Trời thương xót và cứu mình khỏi cửa sự chết. Như vậy, trong cùng một bài Thi Thiên, chúng ta thấy hai điều cùng tồn tại: Lời ngợi khen vì những việc Chúa đã làm; và tiếng than khóc vì hoàn cảnh hiện tại. Đức tin không có nghĩa là không còn đau đớn. Người có đức tin vẫn có thể khóc. Vẫn có thể than thở. Vẫn có thể kêu cầu Chúa. Điều quan trọng là giữa tiếng than ấy, họ vẫn bám chặt lấy Đức Chúa Trời. Đa-vít cầu xin được cứu không chỉ để tiếp tục sống. Ông muốn được trở lại nơi thờ phượng, nơi hiện diện của Đức Chúa Trời, để tiếp tục ngợi khen Ngài. Điều đó cho thấy mục đích của sự cứu rỗi không chỉ là kéo dài sự sống, nhưng là **khôi phục mối tương giao với Đức Chúa Trời và đời sống thờ phượng Ngài.**

Đa-vít khẳng định rằng cuối cùng kẻ ác sẽ rơi vào chính cái bẫy mình đã đào. Điều ác cuối cùng sẽ tự hủy diệt. Vì vậy, người công chính không cần sống trong lòng báo thù. Chúng ta không làm ngơ trước sự bất công. Nhưng cũng không để lòng mình bị điều khiển bởi sự oán hận. Điều chúng ta cần làm là: cầu xin Đức Chúa Trời thực thi công lý; tiếp tục sống ngay thẳng; tin cậy rằng Ngài sẽ xét xử đúng thời điểm. Kẻ ác có thể cố xóa tên người yếu đuối khỏi thế gian. Nhưng Đức Chúa Trời sẽ không bao giờ quên họ. Tên của người thuộc về Chúa sẽ được ghi trong Sách Sự Sống và sẽ không bao giờ bị xóa.

Kết thúc Thi Thiên, Đa-vít cầu nguyện: "19 Hỡi Đức Giê-hô-va, xin hãy chỗi dậy, chớ cho người đời được thắng; Nguyện các dân bị đoán xét trước mặt Ngài." Ông cầu xin để các dân nhận biết rằng họ chỉ là con người. Điều này gợi nhớ lời cầu nguyện của vua A-sa: "Lạy Đức Giê-hô-va, xin đừng để loài người thắng hơn Ngài." Thi Thiên 8 trước đó nói về phẩm giá cao quý của con người khi được dựng nên theo hình ảnh Đức Chúa Trời. Thi Thiên 9 lại nhắc con người về giới hạn của mình. Hai điều này đều cần thiết. Biết mình được Đức Chúa Trời yêu thương. Nhưng cũng biết mình không phải là Đức Chúa Trời. Có lẽ một trong những lời cầu nguyện đẹp nhất chính là: **"Lạy Chúa, xin cho con biết Ngài, và cũng xin cho con thấy chính mình."** Khi đó, chúng ta sẽ vừa sống khiêm nhường trước mặt Chúa, vừa vững vàng trong niềm tin nơi sự công bình của Ngài.

Câu hỏi áp dụng bài học:

1. Khi đối diện với khó khăn, bất công hoặc sự chậm trễ của Đức Chúa Trời, tôi có nhớ lại những việc Ngài đã làm trong quá khứ để tiếp tục tin cậy Ngài không?
2. Tôi có đang trở thành nguồn an ủi, khích lệ người đang bị tổn thương bằng cách chia sẻ sự thành tín của Đức Chúa Trời và cầu thay cho họ, thay vì chỉ lên án điều ác?
3. Tôi có thật sự xem Đức Chúa Trời là nơi nương náu, là Đấng xét đoán công bình và là Vua cai trị muôn dân để nương cậy và giao phó đời sống cho Ngài không?